

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 18 czerwca 2024 r.

wniosku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 7 maja 2024 r., sygn.

akt III Kp 358/24

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

uwzględnić wniosek i sprawę przekazać do rozpoznania

Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 7 maja 2024 r., sygn. akt III Kp 358/24, na podstawie art. 37 k.p.k. zwrócono się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Uzasadniając wniosek sąd wnioskujący wskazał, że sprawa dotyczy rozpoznania zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa odnośnie do przekroczenia przez sędziego Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie uprawnień służbowych. Zdaniem sądu, w takiej sytuacji względ na opinię publiczną, w przestrzeni której mogą istnieć wątpliwości co do obiektywizmu i bezstronności, uzasadnia przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi

równorzędnemu. Tym samym podniesiono, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy uznał co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie zasługuje na uwzględnienie.

Określona w art. 37 k.p.k. instytucja stanowi wyjątek od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, zatem jej zastosowanie powinno mieć miejsce jedynie wówczas, gdy przemawiają za tym szczególne względy, związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zastosowanie art. 37 k.p.k. uzasadniają tylko takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w aspekcie zewnętrznym przekonanie – chociażby mylne – o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944; 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07, LEX nr 282245).

Wśród okoliczności uzasadniających skorzystanie z instytucji z art. 37 k.p.k. słusznie wskazuje się na sytuację, gdy sędzia sądu właściwego lub nadzrędnego jest uczestnikiem postępowania, np. pokrzywdzonym (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2022 r., I KO 10/22, LEX nr 3322318; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 grudnia 2021 r., V KO 94/21, LEX nr 3324582; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2007 r., IV KO 3/07, LEX nr 568473; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2005 r., II KO 22/05, LEX nr 1615825). Analiza przedstawionych przez sąd rejonowy argumentów i okoliczności prowadzi do wniosku, że w zaistniałym w niniejszej sprawie układzie procesowym sąd właściwy miejscowo rozpoznawałby zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w zakresie czynu dotyczącego sędziego

sprawującego urząd w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, co w odbiorze społecznym – niezależnie od rzeczywistego stanu rzeczy – mogłoby rodzić wątpliwości co do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania przedmiotowej sprawy przez tenże sąd. Tego rodzaju sytuacji, mogących rodzić, choćby nawet nieuzasadniony, negatywny społeczny wydźwięk, czy też ingerować w swobodę orzekania, w interesie dobra wymiaru sprawiedliwości, należy unikać poprzez dopuszczalną w drodze wyjątku zmianę właściwości miejscowej sądu. Dobro wymiaru sprawiedliwości we wskazanych przez sąd wnioskujący okolicznościach postrzegać bowiem należy zarówno jako potrzebę zagwarantowania warunków bezstronności orzekania, jak również utwierdzenia opinii społecznej w przekonaniu, że jedynymi względami mającymi wpływ na treść orzeczenia pozostają kryteria merytoryczne.

Mając zatem na uwadze dobro wymiaru sprawiedliwości uznać należy, że zaistniała określona w art. 37 k.p.k. podstawa do przekazania przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, a to wyznaczonemu Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie.

Sąd Najwyższy mając na uwadze powyższe orzekł jak w sentencji.

[PGW]

[ms]